R. 1922.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA ROLNICTWA I DÓBR PAŃSTWOWYCH

Rzeczypospolitej Polskiej.

WARSZAWA. № 2. 31 stycznia 1922 r.

TREŚĆ:

Ustawa

z dnia 10 stycznia 1922 r.

o dodatku za studja wyższe dla urzędników państwowych.

Art. 1. Przez czas trwania wyjątkowych, wojną wywołanych warunków ekonomicznych, dodatek za studja wyższe, przyznany urzędnikom państwowym, pracownikom kolei państwowych, funkcjonarjuszom policji państwowej, profesorom szkół akademickich, nauczycielom i dyrektorom państwowych szkół średnich, ogólnokształcących, seminarjów nauczycielskich i preparand oraz wizytatorom szkół, nauczycielom w średnich szko-

łach zawodowych oraz dyrektorom szkól zawodowych, na zasadzie ustaw z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 65, poz. 429, 430, 431, 432, 433 i 435) zmieniać się będzie w stosunku, w jakim pozostaje każdorazowy mnożnik dodatku drożyźnianego dla miejscowości klasy pierwszej do mnożnika 150 (stupięćdziesięciu).

Art. 2. Dodatek za studja wyższe, przyznany nauczycielom i dyrektorom państwowych szkól średnich ogólnokształcących, seminarjów nauczycielskich i preparand oraz wizytatorom szkół, nauczycielom w średnich szkołach zawodowych jakoteż dyrektorom szkól zawodowych, oblicza się na podstawie płacy zasadniczej tego stopnia służbowego, wedle którego otrzymują powyżsi pracownicy dodatek drożyźniany.

Art. 3. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Prezydentowi Ministrów w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrami Kolei Żelaznych, Spraw Wewnętrznych, Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, o ile chodzi o byłą dzielnicę pruską — Ministrowi b. Dzielnicy Pruskiej.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1922 r.

Marszałek:
Trąmpczyński

Prezydent Ministrów:
A. Ponikowski

Minister Skarbu:
Michalski

Minister Kolei Żelaznych:
Sikorski

Minister Spraw Wewnętrznych:
St. Downarowicz

Minister Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego:
A. Ponikowski

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:
Wybicki

(Dziennik Ustaw № 4 z dnia 21.I. 1922 r. poz. 17).

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 20 grudnia 1921 r.

w przedmiocie tymczasowych środków ochronnych przeciw zarazie stadniczej u koni rozpłodowych na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego, oraz powiatów: białowieskiego, grodzieńskiego i wołkowyskiego województwa białostockiego.

Na mocy art. 1143 ustawy lekarskiej (ros. Zbiór Praw tom XIII, wydanie 1905 r.) zarządza się co następuje:

§ 1. Na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego, oraz powiatów: białowieskiego, grodzieńskiego i wołkowyskiego województwa białostockiego stosowane będzie rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 15 listopada 1919 r. w przedmiocie tymczasowych środków ochronnych przeciw zarazie stadniczej u koni rozpłodowych (Dz. U. R. P. № 89 poz. 487).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

(Dziennik Ustaw № 4 z dn. 21. I. 1922 r., poz. 28).

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 20 grudnia 1921 r.

w przedmiocie ustanowienia maksymalnych norm dla wymiaru odszkodowań za zwierzęta zabite z polecenia władz państwowych lub padłe skutkiem szczepień, zarządzonych przez te władze na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego, oraz powiatów: białowieskiego, grodzieńskiego i wołkowyskiego województwa białostockiego.

Na mocy art. 1123, 1125 (punkt 7) i 1167 ustawy lekarskiej (ros. Zbiór Praw tom XIII, wydanie 1905 r.) zarządza się co następuje:

§ 1. Na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego, oraz powiatów: białowieskiego, grodzieńskiego i wołkowyskiego województwa białostockiego stosowane będzie rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dn. 7 maja 1920 r. w przedmiocie ustanowienia maksymalnych norm dla wymiaru odszkodowań za zwierzęta zabite z polecenia władz państwowych lub padłe skutkiem szczepień, zarządzonych przez te władze (Dz. U. R. P. № 39 poz. 237).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Jednocześnie tracą moc obowiązującą:

a) rozporządzenie Komisarza Generalnego ziem wschodnich z dnia 27 kwietnia 1920 r. o ustanowieniu norm szacunkowych dla wypłaty odszkodowań za zwierzęta domowe — gospodarcze, przymusowo zabijane w celu walki z chorobami zakaźnemi lub padłe skutkiem szczepień (Dz. Urz. Z. C. Z. W. № 39 poz. 985), i

b) rozporządzenie Komisarza Generalnego ziem wschodnich z dnia 6 maja 1920 r. o ustanowieniu norm szacunkowych dla wypłaty odszkodowań za zwierzęta handlowo-przemysłowe, przymusowo zabijane w celu walki z chorobami zakaźnemi lub za padłe skutkiem szczepień (Dz. Urz. Z. C. Z. W. № 47, poz. 1285).

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

(Dziennik Ustaw № 4 z dn. 21. I. 1922 r. poz. 29).

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych

z dnia 20 grudnia 1921 r.

w przedmiocie walki z zarazą płucną u bydła rogatego na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz powiatów: białowieskiego, grodzieńskiego i wołkowyskiego województwa białostockiego.

Na mocy art. 1099, 1107, 1109, 1125, 1127, 1129, 1132, i 1148 ustawy lekarskiej (ros. Zbiór Praw Tom XIII, wydanie 1905 r.) zarządza się co następuje:

§ 1. Na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz powiatów: białowieskiego, grodzieńskiego i wołkowyskiego województwa białostockiego stosowane będą:

a) rozporządzenie tymczasowe Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych z dn. 2 czerwca 1920 r. w przedmiocie walki z zarazą płucną u bydła rogatego na obszarze województw: białostockiego, kieleckiego, łódzkiego, lubelskiego i warszawskiego (Dz. U. R. P. № 49, poz. 302) i

b) rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 8 marca 1921 r. w przedmiocie rozszerzenia niektórych postanowień rozporządzenia z dnia 2 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 49 poz. 302), tyczącego się walki z zarazą płucną u bydła roga-

tego na obszarze województw: białostockiego, kieleckiego, łódzkiego, lubelskiego i warszawskiego (Dz. U. R. P. № 31 poz. 185).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

Minister Spraw Wewnętrznych:
St. Downarowicz

(Dziennik Ustaw № 4 z dn. 21. I. 1922 r. poz. 30).

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 27 stycznia 1922 roku

w przedmiocie zmiany art. 18 przepisów prowadzenia rachunkowości i kasowości w nadleśnictwach (Dz. Urz. M. R. i D. P. z r. 1919 № 10).

Artykuł 18 przepisów prowadzenia rachunkowości i kasowości w nadleśnictwach (Dz. Urz. M. R. i D. P. z r. 1919 № 10) otrzymuje wobec wydania ustawy z dnia 28 października 1921 r., o opłatach stemplowych od rachunków i poświadczeń odbioru sum pieniężnych lub innych przedmiotów wartościowych (Dz. Ust. R. P. № 92 p. 676) i rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 12 grudnia 1921 r., celem wykonania ustawy z dnia 28 października 1921 r. o opłatach stemplowych od rachunków i poświadczeń odbioru sum pieniężnych lub innych przedmiotów wartościowych (Dz. Ust. R. P. № 107 poz. 785) — brzmienie następujące:

„Rachunki i poświadczenia odbioru sum pieniężnych lub innych przedmiotów wartościowych podlegają opłacie stemplowej według przepisów, zawartych w ustawie z dn. 28 października 1921 r., o opłatach stemplowych od rachunków i poświadczeń odbioru sum pieniężnych lub innych przedmiotów wartościowych (Dz. Ust. R. P. № 92 poz. 676) i w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dn. 12 grudnia 1921 r., celem wykonania tej ustawy (Dz. Ust. R. P. № 107 poz: 785)".

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

OKÓLNIK № 398

do pp. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Wojewodów: Białostockiego, Nowogródzkiego, Poleskiego i Wołyńskiego oraz Naczelników Zarządów Okręgowych Lasów Państwowych w Białowieży i Łucku

w przedmiocie

wypłaty nadzwyczajnego dodatku drożyźnianego (kresowego) dla funkcjonarjuszów państwowych, począwszy od dnia 1 grudnia 1921 r.

Rada Ministrów uchwałą z dnia 15 grudnia 1921 r., podaną okólnikiem Ministerstwa Skarbu z dn. 21 grudnia 1921 r. № 23819/DB., przyznała zatrudnionym na obszarze przyłączonym do Rzeczypospolitej na zasadzie traktatu pokojowego w Rydze, oraz w powiatach Białostockim, Bielskim i Sokólskim etatowym i nieetatowym funkcjonarjuszom państwowym, których uposażenie unormowano według ustawy z dn. 13 lipca 1920 r. (Dz. U. Rz. P. № 65 poz. 429—436), tudzież pracownikom kontraktowym, którzy otrzymują wynagrodzenie, nieprzekraczające uposażenia funkcjonarjuszów państwowych równorzędnych stopni służbowych, — nadzwyczajny dodatek drożyźniany (kresowy) w wysokości 30% każdoczesnego dodatku drożyźnianego, począwszy od dnia 1 grudnia 1921 r. aż do odwołania.

Funkcjonarjuszom, którzy w ciągu miesiąca grudnia 1921 r. na powyższych obszarach objęli czynności służbowe, lub od tychże zwolnieni zostali, nadzwyczajny dodatek wymierzyć należy tylko za ilość dni rzeczywiście przebytych w tym miesiącu na służbie państwowej.

Dodatek ten wypłacać należy w ostatnim dniu każdego miesiąca zdołu i księgować jako wydatki osobowe w odpowiedniej pozycji „dodatki drożyźniane" preliminarza budżetowego.

Prosze Panów o niezwłoczne wydanie odpowiednich zarządzeń wykonawczych

Warszawa, dnia 19 stycznia 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Z. Chmielewski*

OKÓLNIK № 399

do pp. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego, Lwowskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego oraz Kierowników podległych Ministerstwu urzędów

w przedmiocie

potrącania podatku dochodowego z uposażenia służbowego funkcjonarjuszów państwowych, począwszy od dnia 1 stycznia 1922 r

Ministerstwo Skarbu rozesłało do wszystkich Izb Skarbowych następujący okólnik z dnia 21 grudnia 1921 r. $\frac{\text{L. 4018/21:}}{\text{D. P. W. 5}}$

„W myśl art. 89 i 90 ustawy z dn. 16 lipca 1920 r. (Dz. Ust. R. P z 1920 r. № 62 poz. 550) o państwowym podatku dochodowym—służbodawcy — wzgl. przedsiębiorstwa i instytucje — są obowiązani przed uskutecznieniem wymiaru potrącać podatek od dochodu z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, obliczając go w dotychczasowej wysokości lub w sumie przypadającej od wypłacać się mających uposażeń rocznych według skali art. 23 ustawy.

Z uwagi, że wymiary podatku dochodowego nietylko na rok 1922, lecz również i na lata poprzedzające w większości wypadków nie są dokonane, należałoby w r. 1922 uskuteczniać potrącenia według tymczasowego obliczenia na podstawie uposażeń bieżących.

Wobec wysokich płac i niezmienionej skali art. 23 ustawy potrącenia wyniosłyby zbyt znaczne kwoty, które bezsprzecznie trudno byłoby uiścić pracownikom bez nadmiernego uszczuplenia ich budżetów.

W najbliższym czasie będzie wniesiona do Sejmu nowela do ustawy z dn. 16 lipca 1920 r., zmniejszająca między innemi sposób obliczania i potrącania podatku od uposażeń służbowych.

Na razie jednak, ze względu na zbliżający się termin rozpoczęcia nowych potrąceń na poczet podatków za r. 1922 oraz celem ulżenia ciężaru podatkowego klasom pracującym, M-stwo Skarbu zezwala, począwszy od 1 stycznia 1922 roku aż do czasu wydania odnośnych przepisów w drodze ustawodawczej, na uskutecznienie wszystkim bez wyjątku pracownikom potrącań w wysokości 2% od każdej sumy, wypłacanej przez służbodawców w pieniądzach lub w naturze bez względu na wysokość wypłacanego wynagrodzenia, obliczonego w gotówce.

Powyższe potrącenia należy również stosować i do podlegających zasadniczo państwowemu podatkowi dochodowemu uposażeń pracowników państwowych.

Do uskuteczniania dwuprocentowych potrącań z uposażeń służbowych pracowników państwowych, tudzież z emerytur, pensyj wdowich i t. d. powołane są oddziały rachunkowe, względnie urzędnicy rachunkowi przy władzach asygnujących.

Wpływy z tytułu potrąceń mają kasy skarbowe na podstawie deklaracji zaliczać na budżet Ministerstwa Skarbu, Dział IV, § 1, poz. 5".

Podając powyższe Panom do wiadomości, proszę o niezwłoczne wydanie odpowiednich zarządzeń wykonawczych.

Zaznaczam przytem, że potrącone sumy uwzględniać należy w listach płac w oddzielnej rubryce — względnie na pokwitowaniach odbioru.

Warszawa dn. 26 stycznia 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych.
w z. *Z. Chmielewski*

Dyrektor Departamentu Ogólnego
Ubysz

OKÓLNIK № 400

do pp. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego Lwowskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego oraz kierowników wszystkich podległych Ministerstwu urzędów

w przedmiocie

przesunięcia do końca czerwca 1922 roku terminu spłaty zasiłku zwrotnego, przyznanego funkcjonarjuszom państwowym uchwałą Rady Ministrów z dnia 15 października 1920 roku, podaną w rozporządzeniu Ministerstwa Skarbu z dnia 20.X.1920 r. № 69672/D.B

Rada Ministrów uchwałą z dnia 22 grudnia 1921 r., podaną w okólniku Ministerstwa Skarbu z dnia 30 grudnia 1921 r. № 23187/D.B., przesunęła termin spłaty wyżej wspomnianego zasiłku do końca czerwca 1922 roku.

Podając powyższą uchwałę do wiadomości, zaznaczam, że postanowienia okólnika mego № 325 (Dz. Urz. M. R. i D. P. z 1921 r. № 17), dotyczące zwrotu tego zasiłku przez funkcjonarjuszów, opuszczających służbę państwową, pozostają nadal w mocy.

Warszawa, dn. 26 stycznia 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Z. Chmielewski.*

Dyrektor Departamentu Ogólnego
Ubysz.

OKÓLNIK № 401

do pp. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego, Lwowskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego, Wołyńskiego, oraz kierowników wszystkich podległych mi urzędów

w przedmiocie

podniesienia sprawności pracy.

Dotychczasowa praktyka wykazała wiele braków w działalności urzędników i funkcjonarjuszów państwowych. Powolność w załatwianiu, bądź też nieuzasadnione odwlekanie załatwienia wielu spraw, przerzucanie załatwienia spraw na innych urzędników, względnie inne urzędy, odsyłanie interesantów z urzędu do urzędu—oto niektóre z głównych braków, na które pragnę zwrócić Panom uwagę.

Zasadniczą przyczyną wyżej przytoczonych nieprawidłowości jest uchylanie się powołanych do załatwienia danych spraw urzędników od skrupulatnego rozważenia tych spraw oraz dołożenia wszelkich usiłowań, aby sprawy te w zakresie własnej kompetencji jak najdokładniej załatwić.

Jeżeli chodzi o załatwianie interesantów, urzędnik, do którego interesant został skierowany, po wysłuchaniu prośby, czy zapytania interesanta, winien udzielić mu źródłowych informacyj w poruszonych przezeń sprawach, w razie wątpliwości odwołać się do Naczelnika Wydziału, bądź też, o ile poruszone sprawy załatwiane są w danym urzędzie przez innego urzędnika, skierować interesanta do tego urzędnika, w żadnym zaś razie nie zbywać interesanta ogólnikową lub zdawkową odpowiedzią, że w danych sprawach on lub urząd, w którym pracuje, nie jest kompetentny.

W tym ostatnim wypadku, t. j. jeżeli interesant niewłaściwie został do Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych lub któregoś z podległych mu urzędów skierowany, należy wyczerpująco wyjaśnić mu, jaki urząd państwowy jest kompetentny do załatwiania danej sprawy i do tego urzędu go skierować.

Zasadą przewodnią przy załatwianiu interesantów przez urzędników winno być wytworzenie w interesantach przekonania, że sprawy ich dany urzędnik potraktował z całą rozwagą i dobrą wolą. Tylko przy takiem postępowaniu pogłębiać się będzie ufność obywateli do Państwa i jego organów wykonawczych.

Co się tyczy sposobu opracowania powierzonych urzędnikom referatów—opracowanie to powinno polegać przedewszystkiem na zebraniu wszystkich potrzebnych do załatwienia danych spraw materjałów, na dokładnem opanowaniu tych materjałów przez urzędnika oraz na zaprojektowaniu sposobu załatwienia danej sprawy. Jeżeli urzędnik, przy całej staranności, jaką włoży w opracowanie sprawy, nie może rozstrzygnąć wątpliwości, mających dla sprawy znaczenie istotne, winien się zwrócić po odpowiednie wskazówki do Naczelnika Wydziału; winien on jednak pamiętać, że powołany został do czynności, które pełni właśnie na skutek mniemania, że jest dostatecznie przygotowany do sprawowania obowiązków powierzonego mu stanowiska, a zatem i do samodzielnego rozważenia nasuwających się przy załatwianiu spraw wątpliwości.

Urzędnik, który uchyla się od przedstawienia własnego projektu załatwienia powierzonej mu sprawy, sam stwierdza swe nieprzygotowanie do czynności, do których został powołany.

Stosowanie przez urzędników powyżej wskazanej metody pracy jest niezbędnie potrzebne dla sprawnego funkcjonowania urzędów.

W razie dostrzeżenia przez Panów, że praca podwładnych urzędników odbiega od przytoczonych zasad, polecam Panom zwrócić im na to uwagę, nadmieniając przytem, że niedość sprawny sposób ich pracy może pociągnąć za sobą przewidziane w Tymczasowych Przepisach Służbowych dla urzędników państwowych konsekwencje.

Polecam dalej ograniczyć kolegjalne załatwianie spraw zwłaszcza przez władze I-ej i II-ej instancji.

Komisje winny być powoływane tylko w tym wypadku, kiedy jednoosobowe zbadanie sprawy jest istotnie niewystarczające i wtedy jednak winny składać się z możliwie niewielkiej ilości osób. Komisje o składzie nazbyt licznym odciągają urzędników od właściwych czynności, co odbija się ujemnie na sprawności urzędowania.

Proszę Panów o zakomunikowanie powyższego podwładnym urzędnikom oraz o kontrolę nad ścisłem przestrzeganiem postanowień niniejszego okólnika.

Warszawa, dn. 27 stycznia 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Z. Chmielewski*

Dyrektor Departamentu Ogólnego:
Ubysz

OKOLNIK № 402

do pp. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego, Lwowskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego, Dyrektora Państwowego Instytutu Naukowego w Puławach, Dyrektora Państwowego Instytutu Meteorologicznego w Warszawie, Dyrektora Zarządu Stadnin Państwowych, Państwowego Instytutu Torfowego w likwidacji i Państwowego Laboratorjum Weterynaryjnego w likwidacji

w przedmiocie

przestrzegania przepisów rachunkowo-kasowych.

Ponieważ doszło do mojej wiadomosci, że niektóre urzędy, dysponujące kredytami z budżetu na rok 1921, podnosiły znaczne awanse, które przechowywano bądź na rachunkach w Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej, bądź też w kasach podręcznych, przez co były unieruchomione znaczniejsze zapasy gotówki, zwracam niniejszem uwagę na niedopuszczalność tego rodzaju gospodarki finansowej i polecam na przyszłość ściśle stosować się do postanowień Przepisów Rachunkowo-Kasowych (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Skarbu z r. 1921 № 45), przewidujących w § 53 możność korzystania z kredytów awansowych, lecz tylko w miarę rzeczywistej potrzeby i w ramach nieprzekraczających 5 względnie 10% sum preliminowanych w pozycjach w tymże § 53 wskazanych.

Jednocześnie przypominam, że wszelkie niewydatkowane z budżetu 1921 r. pozostałości, niezależnie od tego, gdzie są przechowywane, winny być przed 1 lutego r. b. wpłacone do kas skarbowych.

Warszawa, dn. 28 stycznia 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Z. Chmielewski*

OKÓLNIK № 403

do pp. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego Lwowskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego oraz Kierowników wszystkich podległych Ministerstwu urzędów

w przedmiocie

wydawania legitymacyj dla emerytów Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Mocą rozporządzenia Ministra Kolei Żelaznych z dnia 17 sierpnia 1920 r. w sprawie ulg w opłatach za przejazd kolejami żelaznemi pracowników państwowych w stanie spoczynku (Monitor Polski z dn. 23 sierpnia 1920 r. № 190) przyznano emerytom prawo do takich samych zniżek, z jakich korzystają pracownicy państwowi oraz osoby wojskowe w służbie czynnej.

W celu umożliwienia zatem emerytom korzystania z przyznanych im zniżek kolejowych oraz stosownie do zarządzenia Prezydjum Rady Ministrów z dnia 22 grudnia 1921 r. № 27614, wydanego w porozumieniu z Ministerstwem Kolei Żelaznych i Skarbu, ustala się następujący wzór legitymacji:

Format, pierwsza i ostatnia strona, jak w legitymacji urzędniczej (okólnik № 320 w Dz. Urz. M. R. i D. P. z 1921 r. № 16).

Legitymacja ma być oprawiona w okładkę koloru ciemno-granatowego z wytłoczonym na zewnętrznej stronie orłem państwowym. Winna mieć na wewnętrznej stronie okładki obramowanie na fotografię formatu wizytowego. Otwór obramowania wynosić ma $5\frac{1}{2}$ — $7\frac{1}{2}$ cm. Fotografja ma być opatrzona własnoręcznym podpisem właściciela i odpowiedniej wielkości stemplem urzędu wystawiającego legitymację. Podpis właściciela i stempel muszą być widoczne.

Strona wewnętrzna legitymacji zawierać winna następującą treść: w nagłówku władza, wystawiająca legitymację, poniżej napis "Legitymacja" w następnej linji „ważna do dnia . . . . ", dalej „uprawniająca w myśl rozporządzenia Ministra Kolei Żelaznych w sprawie ulg w opłatach za przejazd kolejami żelaznemi pracowników państwowych w stanie spoczynku z dn. 17 sierpnia 1920 r. (Monitor Polski z dn. 23 sierpnia 1920 r. № 190) p. N. N. (imię i nazwisko) emerytowanego (wymienienie ostatnio zajmowanego stopnia służbowego, ewentualnie stanowiska służbowego) do korzystania z 50% zniżki w opłatach za przejazd kolejami państwowemi w klasie . . . . ". Niżej miejsce i data wystawienia oraz podpis przedstawiciela władzy, wystawiającej legitymacje.

Przy oznaczaniu klasy, w której zniżka przysługuje, należy oznaczyć ją analogicznie do obowiązujących w tej mierze przepisów odnośnie do funkcjonarjuszów w służbie czynnej.

Legitymacje powyższego typu przysługują emerytom jedynie na czas faktycznego pobierania przez nich zaopatrzenia emerytalnego ze Skarbu Państwa. Z chwilą wstrzymania z jakiegokolwiek bądź powodu lub zamknięcia poborów emerytalnych, należy legitymację bezzwłocznie ściągnąć i unieważnić.

Do wystawiania wspomnianych legitymacyj powołana jest ta władza II instancji, w której okręgu znajdowało się ostatnie miejsce służbowe emeryta, a w wypadkach, gdy ostatnie miejsce służbowe położone było poza granicami Państwa Polskiego — Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych, jako władza naczelna. Dla emerytów Centralnego Zarządu M. R. i D. P. legitymacje wydawać będzie Wydział Osobowy Ministerstwa.

Wymienione władze obowiązane są utrzymywać dokładną ewidencję wystawionych legitymacyj i prowadzić kontrolę. W wypadku jakichkolwiek wątpliwości — np. co do pobierania przez emeryta zaopatrzenia emerytalnego, winny się bezpośrednio komunikować z właściwą władzą skarbową (Izbą Skarbową).

O ileby w którymkolwiek dziale Ministerstwa zaopatrzono emerytów już przed ogłoszeniem niniejszego okólnika w legitymacje urzędnicze względnie urzędowe — należy je bezzwłocznie unieważnić, a zastąpić jedynie legitymacjami określonego wyżej typu.

Warszawa, dn. 28 stycznia 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Panstwowych
w z. *Z. Chmielewski*

OKÓLNIK № 404

do pp. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego Lwowskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego, Wołyńskiego oraz Kierowników wszystkich podległych mi urzędów

w przedmiocie

unormowania urlopów wypoczynkowych.

Praktyka wykazała, że udzielanie urzędnikom urlopów wypoczynkowych tylko w okresie letnich miesięcy nader ujemnie wpływa na tok urzędowania w tym czasie. Zmniejszona ilość urzędników nie może podołać czynnościom zwiększonym wskutek nieobecności ich kolegów.

W celu utrzymania urzędowania na należytym poziomie, czego bezwzględnie wymagają żywotne interesy Państwa, Prezydent Ministrów zarządził, aby urlopów wypoczynkowych udzielano odtąd urzędnikom nietylko w miesiącach letnich, ale w ciągu całego roku.

Rok rocznie zatem najpóźniej do dnia 1 lutego pp. Naczelnicy poszczególnych wydziałów winni przedłożyć mi do zatwierdzenia szczegółowo opracowane plany urlopów w ich wydziałach z podaniem, w jaki sposób czynności nieobecnych urzędników będą rozłożone pomiędzy urzędników pozostałych.

Ustalenie kolejności korzystania z urlopów wypoczynkowych przez urzędników danego wydziału, czy urzędu zależeć będzie od ich wzajemnego porozumienia oraz uzyskania aprobaty Naczelnika Wydziału. Jednakowoż przy ustalaniu tej kolejności należy kierować się następującemi zasadami:

1) urzędnicy chorzy, zmuszeni poddać się w czasie urlopu kuracji mają pierwszeństwo przy wyborze czasu ich urlopu;
2) urzędnik nie może dwa lata z rzędu korzystać z urlopu w czasie letnich miesięcy; powtórny urlop w tych miesiącach może on otrzymać tylko wówczas, gdy wszyscy koledzy jego z urlopów w tym czasie również już skorzystali.

Proszę Panów o podanie niniejszego do wiadomości podwładnego personelu oraz o ściśle przestrzeganie postanowień niniejszego okólnika.

Warszawa, dn. 30 stycznia 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Z. Chmielewski*

OKÓLNIK № 405

do pp. Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Lubelskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego, oraz do p. Prezydenta st. m. Warszawy

w przedmiocie:

ustanowienia 180-dniowego okresu kontumacyjnego przy zwalczaniu zarazy płucnej u bydła rogatego.

Na mocy art. 1143 Ustawy Lekarskiej Rosyjskiego Zbioru Praw Tom XIII wyd. 1905 r. zarządzam co następuje:

Zarazę płucną należy uznać za wygasłą i zarządzenia weterynaryjno policyjne uchylić, gdy w ciągu 180 dni od ostatniego zabicia lub padnięcia zwierzęcia nie było nowych wypadków zachorowania, oraz gdy wykonano przepisane oczyszczenie i odkażenie stajen, stanowisk oraz sprzętów.

Proszę o niezwłoczne podanie powyższego zarządzenia do wiadomości podwładnych organów celem ścisłego przestrzegania.

Warszawa, dnia 31 stycznia 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych
w z. *Z. Chmielewski*

Dyrektor Departamentu Weterynarji:
Dr. Dalkiewicz

RUCH SŁUŻBOWY.

Na podstawie art. 10 „Tymcz. Przep. Służb. dla urzędn. państw." została mianowana Emilja Turowska—pomocnicą referenta w W-le Ekonomiki Rolniczej D-tu Rolnictwa od dn. 15 stycznia 1922 r.

Tłoczono w Drukarni Państwowej
z polecenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych. № 16709

Cena 50 mk.